

[Poul Schlüter.]

måtte erkende, at en sikkerhedsrådsbehandling ikke ville kunne føre til noget resultat. I selve sikkerhedsrådet vil der formentlig kun være et enkelt medlem, som overhovedet vil støtte, at sagen bringes frem til realitetsforhandling i rådet. Finland, som nu er medlem af sikkerhedsrådet, er, så vidt jeg forstår, ganske enig med den danske regering i bedømmelsen af, at der desværre ikke er reelle udsigter til et resultat gennem en sikkerhedsrådsbehandling.

Man skulle i og for sig også tro, at det var egnet til at gøre indtryk på hr. J. O. Krag, at hr. Gert Petersen og SF, som, det har jeg jo nok lov at sige, er en mere konsekvent kritiker af den nuværende regerings udenrigspolitik, i spørgsmålet om Biafra og sikkerhedsrådet har tilsluttet sig regeringens bedømmelse af mulighederne. Vi skal arbejde for en våbenhvile, og vi skal ikke mindst arbejde for, at den biafranske befolkning får mulighed for at udøve selvbestemmelsesret om sine statslige forhold, når våbenhvilen er opnået. Jeg indrømmer ganske åbent, at det er frygteligt at måtte erkende, at vi er magtesløse i spørgsmålet om denne ulykkelige konflikt; men jeg tror ikke, vi gavner noget ved at foregive, at en dansk demonstration på dette felt ville føre til et resultat. Baggrunden er jo den, at vi nu engang ikke hører til i kredsen af de stater, som har umiddelbar mulighed for at påvirke en konflikt som denne på det afrikanske kontinent. Og jeg tror, det er rigtigt af os at erkende, at vore største muligheder ligger i hjælpearbejdet, og at vi gennem en politisk demonstration ville risikere at ødelægge de særlige chancer, det har vist sig er til stede for netop de nordiske lande i hjælpearbejdet. Jeg tror, det er rigtigt af os at understrege dette netop i disse timer.

Må jeg dernæst sige, at i spørgsmålet om våbenleverancer til Portugal og til Grækenland kan der vist ikke være tvivl om, at de andre NATO-lande kender den danske regerings bedømmelse. Men at rejse denne sag i NATO-rådet må vi fraråde. NATO-rådet har sit særlige arbejdsområde og sin særlige arbejdsprocedure, og det er et led i den, at landenes interne forhold ikke gøres til genstand for almen drøftelse. Vi har tidligere oplevet, hvorledes et dansk forsøg på at rejse et sådant internt spørgsmål er blevet

afvist og ikke kunne optages på NATO-rådets dagsorden. Man kan diskutere, om arbejdsproceduren i NATO-rådet er den rette, men vi må altså acceptere, at sådan er den nu i dag. Spørgsmålet om disse våbenleverancer er jo genstand for bilaterale aftaler mellem de pågældende lande og USAs regering, og vi har ingen mulighed for at blande os i indholdet af sådanne bilaterale aftaler.

Men som sagt: den danske regerings syn ikke mindst på våbenleverancerne til Grækenland er jo kendt af de andre NATO-regeringer.

Må jeg sige til sidst, at jeg beklager dybt, at der i disse udenrigspolitiske spørgsmål tilsyneladende ikke kan opnås bred enighed her i folketinget. Det er muligt, at der er folk, som mener, at hr. J. O. Krag, hvis han i dag havde været ansvarlig og ansvarsbevidst regeringschef, på ét og på alle punkter, som er omhandlet i hans forslag, ville have ført ganske den samme politik. Personlig må jeg nu altså tvivle på det. Jeg vil gerne minde hr. J. O. Krag og socialdemokratiet om, at da socialdemokratiet havde regeringsmagten, da opponerede vi i mit parti ganske bravt imod hr. J. O. Krag på de fleste områder; jeg tror, hr. J. O. Krag vil erkende, at vi gjorde det med energi på de fleste felter. Men der var ét område, som var undtaget fra vor lyst til at opponere, og det var udenrigspolitikken. Vi udfoldede meget store bestræbelser for at bevare enighed med de daværende regeringer om de udenrigspolitiske emner. Nu har vi fået en anden regering, og jeg må indrømme, at man let får det indtryk, at socialdemokratiet gør det modsatte: bestræber sig på netop at finde felter, hvor der kan fastslås en uenighed om udenrigspolitikken, og det vil jeg gerne beklage. Jeg tror, at ingen er vel tjent dermed. I udenrigspolitikken skal man ikke tage stilling ud fra indenrigspolitiske motiver.

Per Møller: Der er en bemærkelsesværdig og betydningsfuld forskel på det ændringsforslag til folketingsbeslutningen, som de tre regeringspartier i dag stiller, og det ændringsforslag, som er stillet fra socialdemokratisk side. Regeringspartierne formulerer en række bestemte principper og angiver en bestemt stræben, som man ønsker at rege-